

RÓZSA ÚJSÁG

ÁTALÁNOS
RÓZSÁSZATI SZAKKÖZLÖNY

II. évfolyam.

4-ik szám.

SZERKESZTI ÉS KIADJA:

DR. KAUFMANN ERNŐ, PÉCS-SZABOLCSON.

Az évfolyam júniusban kezdődik. Megjelenik évenként 6 füzetben, minden második hónap elején. — Előfizetési ára egész évre 2 frt, félévre 1 frt. — Mindennemű küldemények a szerkesztő nevére czimzendők. — Reklamációk csak a megjelenési hónap (június, augusztus, október, december, február és április) 20-ig vehetők figyelembe.

PÉCSETT, 1888.

NYOMATOTT ENGEL LAJOSNÁL.

HIRDETÉSEK.

„ROSENFIRMA“

Gebrüder Schultheis in Steinfurth bei Bad-Nauheim (Hessen).

Mintegy 2000 fajt számláló rózsakészletünkben, saját választásunk szerint a legjobb fajokból ajánljuk rózsáinkat első rendű magas törzsekben darabonként 45 krért, félmagasan nemesítve darabonként 33 krért, gyökérnemesítésekben darabonként 22 krért, bezárólag az 1886-iki újdonságokig. — Alacsony nemesítéseket 84 fajban az 1887-iki újdonságokból darabonként 48 krért; 88 fajban az 1888-iki újdonságokból darabonként 66 krért. — Száz és ezer példányonként megfelelőleg olcsóbban. Névjegyzéket ingyen és bérmentve küldünk. A színes ábrákkal ellátott katalógusunkat 60 kr. beküldése mellett küldjük meg. Rózsaalbumunkat 150 színes táblával 8 napi megtekintésül 1 frt 20 kr. beküldése után bérmentesen küldjük.

☛ Német levelezés. ☚

Magastörzsű magonczalanyra nemesített rózsák darabja . . . **45** kr.

Magastörzsű erdei alanyra nemesítve , . . . **35** ,

Bokorrózsák. 4—6 évesek, csakis jó theafajok , . . . **50** ,

A magastörzsű rózsák minden időben szállíthatók és kiültethetők, miután cserépbe vannak ültetve.

A czímet megmondja a **Rózsa Ujság szerkesztősége.**

Novotarsky A. és Fia

magüzlete, mű- és kereskedelmi kertészete

Pécsett, Nepomuk-utca.

Triomphe d' Angers- és Hermosa-dugványok, jól begyökere-
sedve kis cserepekben, darabonként 20—30 krért.

Magas és félmagas rózsafácskák, a theacsoportból 40—50 kr.,
a remontáns-csoportból 35—40 kr. darabonként, cserepekben.

Árjegyzék kívánatra portómentesen küldetik meg.

RÓZSA-UJSÁG.

Tartalom. A rózsza szaporítása dugványozás által. — A bourbon csoport létjogának kérdéséhez. — Néhány szó a rózsza illatáról. — Bichonia. — Coquette des Blanches. — Mad. Scipion Cochet. — Mad. Montet. — Pierre Notting. — Francois Michellon. — Riadalom. — Házilagok kiállítások. — Amerikából. — Rózszaecskók szállítása távoli vidékekre. — 10000 W. F. Bonnet. — A Duchesse Antonine d'Ursel esik sportja. — Kítűnő rózszaillatos szárvíz. — Az egerek ellen. — Új rózsza fajok. — Irodalmi szemle. — Műmelléklet: A rózsza szaporítása dugványozás által.

A RÓZSA SZAPORÍTÁSA DUGVÁNYOZÁS ÁLTAL.

(Folytatás.)

Ezek közül szabadföldi tenyésztésre az egész kúszócsoport alkalmas, a többi csoportokból a szabadban előnyösen tenyésztetők: Triomphe d' Angers, Pâquerette, Mad. Bérard, Gloire de Dijon, Camoëns, La France, Md. Alfred de Rougemont, Hermosa, Souv. de la Malmaison, Alfred Colomb, Captain Christy, Général Jacqueminot, Jules Margottin, Magna Charta és Mad. Victor Verdier.

Nagyon természetes, hogy a felsorolt fajokon kívül még számos rózsza alkalmas a dugványozásra s ha valaki e tekintetben további kísérleteket óhajtana tenni, vegye figyelembe a következő általános szabályokat: valamely rózsza faj annál könnyebben dugványozható: 1. minél gyakrabban megújítja virágzatát, 2. minél vékonyabb növése és 3. minél közelebb áll azon csoporthoz, melyet »indica« névvel jelölünk. Kivételt itt csupán a kúszó fajok képeznek s ezek közt különösen azok, melyeknél a bibeszárak egy oszloppá vannak összeforrva (Synstylae). E rózsza fajok még akkor is könnyen megerednek, ha herculesi növéseük s évenként csak egyszer virítanak; ilyenek nevezetesen: Beauté des Prairies, De la Grifferraie, Mad. Sancy de Parabère s a Polyantha. Ez utóbbi fajok a kertészek által a szabadban, csak kissé árnyékos helyen, a legdurvább módon dugványoztatnak s még ily eljárás mellett is adnak

75—80% eredményt. Legnehezebben vernek gyökeret a remontánsok, ezekből tehát csak kivételesen szokás dugványozni.

Térjünk át most magára a műveletre s vegyük tekintetbe legelőször is az év azon szakát, melyben a dugványok legkönnyebben megerednek. Ha a szabadban akarunk dugványozni, vagyis a természetes meleget akarjuk felhasználni, akkor legalkalmasabb a forró nyári időszak június végétől augusztus végéig; ezen időn innen igen, de túl már ne dugványozzunk, mert a csemetéknek a beálló őszi hidegek miatt nem marad elég idejük a megerősödéssel. A ki melegházzal rendelkezik, az télen is jó eredménnyel dugványozhat, hónapos rózsák pedig a tél folyamán még a szobában is sikeresen dugványozhatók. A nyári kerti dugványozáshoz nem nagy előkészület kell; -- néhány virágcserep, egy kihűlt melegágy, árnyékos és szélmentes hely, teljesen megfelelnek a célnak, ha pedig veremmel*) rendelkezünk, egy nyáron át ezrével nyerhetjük a dugványcsemetéket.

A dugványozásnak legdurvább módja a fedetlen művelet; — erre elegendő, ha szélmentes árnyékos helyen a föld 15—20 cm. mélyen kiásatik s a kisebb nagyobb gödörbe átrostált laza homokos földet teszünk

*) A veremről legközelebb kimerítően fogunk értekezni.

s ezt jól lelapitva, mint kész dugványágyat azonnal felhasználjuk. Ily előkészített ágyakba 6—8 cm. sor- és tőtávolságban az előkészített galyakat eldugdössuk s azután csak arról gondoskodunk, hogy az ágy mérsékelt nedvesen tartassék; — 8—10 hét múlva a gyökeres csemeték már átültethetők. A dugványozás e durva nemét természetesen csak durvább fajokkal kell gyakorolnunk.

A földött dugványozás e műveletnek finomabb módosítványa s értékesebb rózsafajoknál alkalmaztatik; mellette a gyökérképződés sokkal szabatosabb, gyorsabb s a veszteség sokkal csekélyebb, mint a fedetlen műveletnél.

Mielőtt a fedett dugványozás különféle módjaira áttérnénk, szükséges magával a dugványgalylyal tüzetesen megismerkednünk. — A német rózsászok, sőt maga Nietner is, kétféle dugványgalyat különböztetnek meg, u. m.: a f a n e m ü t s a f ü n e m ü t. Az első alatt oly galyat értenek, mely kifejlett kemény fával bír, tehát durvább, öregebb, a második alatt pedig lágy, félig még zöld, fűnemű, fiatalabb, de a dugványozásra már alkalmas galyat. Sokkal czélszerűbb ezeket vén és fiatal galyaknak jelezni, bár meg kell vallanunk, hogy itt a határt megszabni egyáltalán nem lehet. — Legkönnyebben erednek meg azon vékony rövid galyak, melyek erősebb hajtásokból mint oldal-, vagy hónalj-hajtások búvznak elő; ezeknek azonban nagy hátrányuk, hogy rövid ágon sok, sűrűn álló szemeket viselnek s így a föld alá több szem kerülvén, ezek a rózsának bokortermészeténél fogva csakhamar előburjánznak s idővel megvastagodván, egymást összeszorítják, majd alakatlan buczkóvá tömörülnek a gyökérnyakán s a bokrot fejlődésében rendkívül gátolják. Sokkal értékesebbek azon dugványgalyak, melyek sudár hajtásból három szemmel metszetnek ki. (Mell. 1. ábra.) Ezek ugyan nehezebben vernek gyökeret, de óriási előnyük abban nyilvánul, hogy a legalsó, u. n. éltető szemük az átültetésnél kimetszhető, miáltal a sarjadzásoknak egyszer mindenkorra eleje vétetik s szép egyenes gyökérnyakkal bíró, a föld felszine fölött elágazó bokrot szolgáltatnak. Legyen azonban a dug-

ványgaly akár sokszemes hónaljajtás, akár háromszemes galy, két metszéssel készítették dugványnyá: az első metszés a legfelső szem felett, a második a legalsó alatt, igen éles késsel ferdén vétetik, a galy zúzása nélkül. (Mell. 1. áb.) Ezután a levelek lecsonkítatnak, a földbe jutó szemek alatt pedig a levéllyél a szem közvetlen közelében vágatik le s most a kész dugvány azonnal a földbe dugatik, mely ha laza volt, előfurást nem igényel, ha azonban keményebb, kis ültető furóval lukat furunk s a dugványt ebbe helyezve, körülötte a földet ujjainkkal jól lenyomkodjuk, végre a talajt megöntözzük. Szükséges, hogy a dugványágy talaja félnedves, de sáros ne legyen, hogy huzamosabb művelet mellett a munka befejeztéig az első dugványok ki ne száradjanak; ezért igen czélszerű az estéli órákban dugványozni. — Némelyek a dugványgaly azon leveleit, melyek a földből künn maradnak, meghagyják; azt vélik ugyanis, hogy a levél a dugványt egy ideig táplálja s így a veszteség kevesebb lesz; — ez azonban téves felfogás. A tapasztalat azt bizonyítja, hogy a lecsonkított dugvány sokkal hamarabb ver gyökeret, mint a leveles, mivel a levél nagy fölületénél fogva több nedvet párologtat el s ezt az első időben csakis a dugvány erejének rovására teheti; másrészt meg azt tapasztaljuk, hogy a leveles dugványok közül azok, melyek rendesen megerednek, az egész lombozatot mihamar lelökik s ezt rendesen jó jelnek szokás tartani. Nem fogunk tehát egyáltalán hibát elkövetni, ha dugványgalyainkról a lombozatot kivétel nélkül lecsonkítjuk. — Azon mélység, melybe a dugványt bocsátjuk, attól függ, hogy a dugvány sokszemű hónaljajtás-e, vagy pedig háromszemes sudárhajtás. Az első hosszának egy harmadáig, az utóbbit a középső szemig sülyesztjük le, de úgy, hogy e szem még jól a felszínen maradjon. Könnyen meginduló fajoknál, különösen ha kevés ággal rendelkezünk, kétszemes dugványgalyat is metszhetünk; itt csupán a felső szemnek kell a földből kiállani; de miután az ily galyaknál igen nagy a veszteség, a kétszemes művelet nem ajánlatos. — Az első öntözésnél szintén

óvatosak legyünk; túlságos öntözés az első alkalommal rendkívül ártalmas, mert a víz a metszészlap nyitott pórusaiba behatol, azokba földszemeket sodor s így azok nem záródhatva be, a dugvány elhalását vonják maguk után. — Czélszerű a dugványokat nedves, árnyékos, hűvös, zárt helyen készíteni s nedves homokra rakva, valamely edénnyel egy éjjelen át lefödni s csak másnap eldugványozni; ha azonban a dugványtalaj elég nyirkos volt, úgy azonnal dugványozhatunk, de csak fölületesen és gyengén öntözzünk, hogy a víz az alsó metszészlapokig ne hatoljon le; másnap már erősebben öntözhetünk, mert most a pórusok már bezáródtak.

Az így elültetett dugványgalyakban az első héten semmi változást sem lehet észrevenni. A második hét végével már megkezdődik a kéreg (Callus) képződése. Ilyenkor az alsó metszészlapon viaszhoz hasonló kocsonyás anyag izzad ki, mely területében folyton nagyobbodva, végre az egész metszészlapot rüeszkös alaktalan kéreggel veszi körül. (Mell. 2. ábra.) Ennek megfelelőleg a föld feletti részen is tapasztalunk elváltozást; — a levélnyelek lehullanak s a szemek erős duzzadásnak indulnak. Ez a tünet az 5-ik hétig mindinkább fokozódik, míg végre a hatodik héten a kéregből gyökérszálak fejlődnek, az alsó szem alvó marad, a föld feletti szemek pedig kibontakoznak s megjelennek az első levélkék. (Mell. 3. ábra.) A fejlődés most már gyorsan halad s a dugvány a 8-ik hét végéig önálló tővé válik. Ez a lefolyás azonban csak a legkedvezőbb esetben mutatkozik ily szabályos alakban; — igen gyakran előfordul, hogy a felső szemek már a 4-ik héten kibontakoznak a nélkül, hogy kéreg vagy gyökér képződött volna. Az ily dugványok az 5-ik hétben rendszeren tömegesen szoktak elpusztulni. E rendellenes lefolyás oka többnyire a túlságos, 20° R. feletti melegség. Általános szabályul tekinthető, hogy a dugvány az első 3—4 hétben hűvösen tartassék s csak ha a kéreg-képződést befejezettnek tekinthetjük, bocsátható be

a nagyobb foku melegség. — Máskor, de különösen vénebb és vastagabb dugványoknál a kéreg igen lassan képződik s míg a gyökérszálak megjelennek, 2—3 hónap is beletelik; czélszerű tehát egy ágyban, vagy egy zárt edényben lehetőleg egyenlő vastagságu s egyenlő érettségű galyakat dugványozni.

A hőmérsék szabályozása a szabadföldi fődetlen dugványozásnál nem áll hatalmunkban, míg a fődött termelésnél egészen kezünkben lévő, rendszeren ez utóbbi műveletet gyakoroljuk.

Kertészetiileg általában kötött és mozgó dugványozást kell felvennünk. Az első alatt a szabadföldi, tehát egy bizonyos helyhez kötött műveletet értünk, míg a mozgó műveletet a különféle, helyükről elmozdítható edényekben eszközölt termelés képezi.

A fődött dugványozásnak legegyszerűbb s egyszersmind szabványos alakja a következő: veszünk egy kisebb vagy nagyobb virágcserepet, ennek fenekét 1—2 cm. rétegben durvára zúzott faszénnel, kőszénalakkal, borsónyi tiszta kavicsokkal, vagy összezúzott virágcserep törmelékkel alagozzuk (drainíren), mire a cserepet 1 cm. szélelének kihagyásával finomra rostált homokos laza földdel töltjük meg, a dugványokat e földbe a már leirt módon elültetjük, megöntözzük, azután egy üvegburával, más alkalmas edénnyel, vagy egy tiszta virágcsereppel leborítjuk s az egészet nedves, hűvös, szélmentes helyre állítjuk. Lényegében ez eljárás semmi egyéb, mint a dugványoknak oly elhelyezése, hogy azok folytonosan egyenletes hőmérsék alatt, egyenletesen nedves, szél- és pormentes területen foglaljanak helyet. Az egyenletes hőmérsék, (16—18° R.) nedvesség s tiszta álló levegő, a dugványozásnak fő kellékei; — mitem változtat tehát a dugványozáson az edények alakja, nagysága, vagy a hely, a hová azok helyeztetnek, csak a felsorolt három főtényező együtt legyen.

(Folyt. köv.)

A BOURBON-CSOPORT LÉTJOGÁNAK KÉRDÉSÉHEZ.

Kerti rózsáink különféle csoportjainak tán egyike sem bír oly bizonytalan jellegtulajdonságokkal s oly rejtélyes eredettel, mint a bourbon-csoport. -- S valóban, ha egy igazi bourbon-rózsának tartott alakot, pl. a *Malmaison*-t, vagy a *Reine Victoriát* szemügyre vesszük, az osztályozás tekintetében nagy zavarba jövünk. — A theahybridák csoportjában már ma is léteznek oly alakok, melyeket tenyésztők bátran a bourbon-csoportba oszthattak volna a nélkül, hogy valakinek eszébe jutott volna ez osztályozás helyességét kétségbe vonni. Növénytani értelemben bourbon-rózsa nem létezik s így eredetének kutatásakor természetesen csupán tiszta kertészeti adatok lehetnek csak irányadók. Általánosan el van fogadva, hogy az első bourbonrózsa 1824-ben Jacques neuilly-i (francia) uradalmi kertész művelése alatt viritott. A rózsza eredete mély homályba van burkolva, annyi azonban mai napig is fenntartja magát, hogy a bourbon-szigetek királyi kertjeinek igazgatója: Bréon, 1817-ben egy oly sövény mellett talált egy sajátságos rózsátót, mely a *R. indica semperflorens* Curt. és a damaskusi rózsának egyik alakja, a *R. bifera Pers.* által kepeztetett. A mai rózsászok kényszerűségből feltételezik, hogy Bréon rózsája e két faj keresztezéséből származott. Ezen rózsának magvaiból Bréon 1819-ben Jacquesnek küldött, ki azután a fönnevezett francia uradalom kertjében e magvak egyikéből 1824-ig nyerte az első kerti példányt, melynek »bourbonszigeti rózsza« nevet adott. Láthatjuk tehát, hogy a csoportelnevezés tisztán csak a véletlen műve, a növénytani rendszerhez semmi köze nincsen, sőt még a kertészeti csoportlajstromban is csak a gyakorlati szokás folytán türetek meg; — a bourbon-csoportnak ugyanis nincsen meg a kellő jellegtulajdonsága. — De még ha e rózsza eredetének lényegét szemügyre is vesszük, akkor sem tekinthetjük azt oly alaknak, mely egy tekintélyes számú válfajokat magában foglaló kerti csoportnak vezére lehetne. — Hogy Bréon rózsája a

R. indica semperflorens s a *R. bifera* keresztezéséből származott volna, egyáltalán nincsen bebizonyítva, sőt ha ezt fel is tesszük, azt sem tudjuk, melyik volt az apa- s melyik az anyató, végre az sem bizonyos, hogy Bréon rózsájának magvából a kontinensen Jacques ugyanazon fajt kapta-e vagy más korcsot, mert sem az egyik, sem a másik alak leírva sehol nincsen s így tanulmányozva sem lett; — mi a francziák nyomán csupán származékaikat foglaljuk a bourbon-csoport kalapja alá s ezt is csak azért, mert egyes válfajait ily csoportjelzővel kapjuk. Mind eme körülmények a bourbon-csoport létjogát hatalmasan megtámadják.

Már most Jacques, vagy ha úgy tetszik, Bréon rózsájáról a különféle keresztezések által mai napig mintegy 550 kerti származék ismeretes s mindez egy oly csoportba tereltek, melynek neve egy kertésztől véletlenségből származott a nélkül, hogy a kertész valaha e csoportot, vagy legalább annak törzsalakját jellemezte volna. — A bourbon-csoport mai alakjait jellemezni egyáltalán nem is lehet; így pl. az alacsonyan növő, dús virágzatu Malmaison, vagy a gyengéd növésű *Mistress Bosanquet*, csaknem sarkalatos ellentétben állnak az óriási növésű s alig remontáló *Louise Margottin*-nal, vagy a *Mad. Forçade de la Roquette*-el s míg e két utóbbi enyhébb helyen takaratlanul kitelel, addig a két előbbi még a közönséges thearózsáknál is érzékenyebb. Meg kell vallanunk, hogy a napjainkig ismeretes 550 bourbon-rózsza közt alig van 20, melyre rá lehetne fogni, hogy nem remontáns-rózsza. — És ilyenek után akadnak még francia rózsatenyésztők, kik »bourbon-hybridák« tenyésztenek!

De tekintsünk egy kissé a kerti rózsák mai rendszerébe is. Tudjuk, hogy egy jobb rendszer hijával Koch azon rendszerét kell elfogadnunk, melyet Nietner is felvett, — de csak feltételesen — óriási művébe; — e diszes munkában a 102-ik oldalon egy oly csoportot találunk, mely a legujabb kor rózsászái által egyáltalán ignoráltak s ez az *indica hybrid*a-csoport. E csoport létre

jötteinek jellemzését Nietner szóról-szóra így adja elő: »Ezen hybridák létrejöttek egyrészt a *R. damascena* és *R. gallica*, másrészt az indica-rózsák keresztezése által, de mindenestre főképpen a különféle *R. indica*-fajok egymásközi házasítása (Bastardirung) által.« — Már most rózsász legyen az, ki ezen kitévelen eligazodni tud, mely nem mond kevesebbet, mint a föld kerekéségén előforduló kerti rózsák legnagyobb részének oly keresztezéseit, melyekbe a *R. indica*-csoport belevonatott s melyeknek származékai, bár az indica-jelleget magukon hordják, a divó csoportok egyikébe sem oszthatók. Ha most ehhez hozzá adjuk Nietnernek ugyanezen fejezetben nyilvánuló következő kételyeit: »Ismételnünk kell, hogy nyíltan bevallva, egészen lehetetlennek tartjuk a III-ik és IV-ik csoporthoz*) tartozó válfajoknak egy nagy részéről, még csak a legkisebb valószínűséggel is állítani akarni, hogy pl.: ez egy bourbon-, de nem thea- vagy theahybrida stb.«, akkor méltán támaszthatunk a bourbon-csoport létjoga iránt alapos kétséget, mivel ennek még vezéralakjai, — melyek különben csekély számúak — sem jellegezhettek még annyira sem, mint egy harmadrendű theahybrida.

Hogy az ily kétséges alakokat hova sorozzuk leghelyesebben, azt Nietner Koch nyomán ösztönszerűleg megmutatja. Az indica-csoport következő alcsoportokra oszlik:

- A) *R. indica semperflorens* Curt.
- B) *R. » odoratissima* Swet.
- C) *R. » borbonica* Red.
- D) *R. » Noisetteana*
- E) *R. » Laurenceana* hort.
- F) *R. » hybrida*
- G) *R. » Rosomena*
- H) *R. » longifolia* Willd.
- I) *R. Manettii* Criv.

R. sericea Lindl.,

mely utóbbi két faj egy csoport alá vonatik s csak kétségesen, szükségből osztatik e csoportba.

Már maga e felosztás dönti meg fennállásának helyességét, mert míg egyrészt az

*) Itt Nietner bizonyosan a C és D alcsoportokat érti

utolsó csoportnál határozottan kétségbe vonatik a csoportjelleg, addig a C, D, E és G csoportok mint korcsalakok vannak feltüntetve, az F csoport eredete pedig teljesen mellőztetik s az csupán mint a *R. indica* törpe alakja szerepel. Marad tehát három jellemző alcsoport, u. m.: a *R. indica semperflorens*, *R. indica odoratissima* és a *R. longifolia*. Ez utóbbi eredetéről szintén semmit sem tudunk s miután kerti alakjai nincsenek, megmarad jellegalaknak a *R. indica semperflorens* s a *R. indica odoratissima*. E két jellegrózsza különféle keresztezéseiből támadtak tehát azon válfajok, melyek egyrészt bengál-, másrészt thea-hybridáknak mondhatók, míg ezeknek különféle korcsai már annyira elveszítik csoportjellegeiket, hogy osztályozásuk lehetetlen lévén, azon nagy csoportba foglalhatók, melyet Nietner Koch nyomán *R. indica hybrida* névvel jelöl meg.

Ezen alapból kiindulva bátran kimondhatjuk, hogy a *R. indica*-csoportnak csak két jellegzetes alcsoportja lehet, melyek közül az egyik a *R. ind. semperflorens*-t, a másik a *R. ind. odoratissima*-t vallja anyjának vagyis kertészeti nyelven szólva bengál- és theahybridákat ismerünk, míg az ezen hybridákról nyert válfajokat röviden indiai korcsoknak kell neveznünk, főképpen ha jellegvonásaikat elveszítve sem az egyik, sem a másik csoportba nem oszthatók.

Ily tisztán állván előttünk az indica-fajnak csoportosítása, csaknem felfoghatatlan, hogy a rózsatenyésztők s a rózsakertészek mitsem akarnak tudni azon indica-hybrid csoportról, melyet Nietner Koch nyomán oly szépen inaugurált, hanem határozatlan jellegű rózsákat hol az egyik, hol a másik gyakorlati csoportba tuszkolják bele, növelvén ezáltal a bizonytalanságoknak amúgy is terhes lomját. Ilyen rózsák nagyobb számmal is vannak s közülök többen nagy népszerűségnek is örvendenek, mint pl.: La France, Lady Mary Fitzwilliam, Captain Christy, Great Western, Elise Flory, Jules Finger, Hermosa, Md. Julie Waidmann, Md. Marie Finger, Triomphe d' Angers stb., sőt

nagy rá a kilátás, hogy számuk évről évre szaporodni fog, mivel dús és gyakran megújuló virágzatuk miatt igen keresettek s a tiszta remontánsokat rövid idő alatt ki fogják — legalább részben — szorítani.

A mit a bourbon-rózsáról tudunk, az a Noisette-csoportra is alkalmazható; itt is, ott is a bengálrózsa szerepel, csakhogy a Noisette-rózsának eredetére nézve biztos adataink vannak s bár csoportbeli jogosultságához sok kétség fér, válfajai valamivel kifejezettebb alakokban nyilvánulnak; — itt az anyafajt a fehér R. moschata képezi, keresztezve egy világos virágú bengálrózsával, a származékok pedig java részben megtartották jellegtulajdonságaikat; így pl. az Aimée Vibert átvette anyjától a csokros virágzatot, az összetapadt bibéket, a terülő sudaras növést s részben a pézsmailatot is, míg a bourbon-csoport egyetlen alakjánál sem vagyunk képesek határozott jellegtulajdonságokat megállapítani s így azokat kénytelenek vagyunk egyrészt a bengál-hybrida-, másrészt az indica hybrida-csoportba osztani a szerint, a mint bengál jellegüket megtartották, vagy elveszítették, legnagyobb részük azonban a remontáns-csoportba osztható. — Legjobban feltűnik a bourbon-csoport válfajainak jelleghiánya, ha e következő négy kerti alakot állítjuk egymás mellé: Louise Odier, Souv. de la Malmaison,

Reine Victoria és Blanche Lafitte. Mondhatni, hogy a bourbon-csoport összes válfajai e négy alak köré csoportosíthatók s ha most ez alakok osztályozását megkísértjük, úgy a Louise Odier alakjait bátran a remontáns-csoportba állíthatjuk, míg a Malmaison-alakok az indica hybrida seregbe jönnek, a Reine Victoria rokonai határozottan bengál-hybridák, végre a Blanche Lafitte csekély számú alakjainál tényleg elakadunk, mert itt az erős növés s a csokros virágzat határozottan damaskusi vérré vallanak, de másrészt a Noisette-alakokra is emlékeztetnek s így ha a bourbon-csoport létjogát egyáltalán még fönntartani képes, csupán ezen alakok által volna fenntartható. Ezzel azonban a bourbon-csoport létjogának kérdése semmi támaszt sem nyert, minthogy a Blanche Lafitte alakjai éppen oly joggal oszthatók a Noisette-hybridák csoportjába is. Nem marad tehát a bourbon-csoport létjogának támogatására semmi egyéb fön, mint Bréon, vagy Jacques rózsájának homályos eredete, mely körülmény azonban egy kertészeti csoport felállításához egyáltalán nem elegendő.

Nagy ideje immár, hogy a rózsászok a rendszer kérdésével behatóbban foglalkozzanak, mert a laikus rózsatenyésztők által maholnap oly csoportok állíttatnak fel, melyek az utókort esetleg hahotára fakasztatnák.

NÉHÁNY SZÓ A RÓZSA ILLATÁRÓL.

Ha valaki a gyógyszerárban tiszta rózsaoajat kér, akkor 7 osztrák-magyar értékű krajczárért egy csepp olajnemű sűrűfolyós, rendkívül illatos anyagot kap. Ez azonban csak akkor a legtisztább rózsaoaj, ha kicseppentése előtt megmelegítették, mert a valódi rózsaoaj közönséges hőmérséklet mellett fehér szilárd anyagot képez, mely azonban csak kissé melegítve cseppfolyóssá válik, de kihülve ismét megmerevül. Másféle rózsaoaj nem gyártatik s ha a leirt tulajdonságokkal nem bíró anyagot valódi rózsaoaj név alatt árulnak, az már hami-

sítvány számba megy. — Nyeretik pedig lepárolás által a damaskusi és centifolia rózsák friss szirmaiból, melyek ez illékony olajat számtalan apró mirigyedényecskéiben tartalmazzák.

A rózsaoaj illata tökéletesen megegyezik azon rózsák illatával, melyekből előállítottat; — ezt az illatot közönségesen centifolia-illatnak nevezzük. Kerti rózsáink közt sok faj létezik, melyek másféle illatot árasztanak. Szakítsunk le pl. egy éppen felnyílt La France-t, egy Maréchal Niel-t s néhány Pâquerette-t, akkor az elsőnek centifolia

illata lesz, a második tiszta theaillatot áraszt, míg a harmadiknak oly illata van körülbelül, mint a szegfűnek. — E háromféle illat uralkodik az illatos rózsák világában hol erősebben, hol gyengébben; néha azonban az illat teljesen hiányzik s az ilyen rózsáknak sokan — egészen jogosan — semmi értéket sem tulajdonítanak.

A korcsalakoknál e háromféle illat különböző arányokban szokott egyesülni, így pl. némely theahybridánál a centifolia illat tulnyomó, ilyenek: W. F. Bennett, Chessunt Hybrid; másoknál a theaillat lép előtérbe, mint pl. a Mad. Julie Waidmann-nál, vagy a Mad. Léonard Lille-nél. Ritkán találjuk e két illatnak oly egyenletes elosztódását, mint pl. a Distinction-nál. A Malmaison szintén egyesíti e két illatot, némi nyomával a szegfüllatnak, miáltal körülbelül sárgadinnye szaga van; — ennél tehát mind a három illat egyesül. A thea- s szegfüllat igen jól van egyesülve az Elise Flory-nél, míg az Aimée Vibert a Sombreuil, Ducher s a polyantha rózsák tiszta szegfüllatot árasztanak. — Kellemetlen szagot csak az u. n. kapuczinus rózsák csoportjában találunk s itt is különösen csak a R. Harrisoni-nál.

A tiszta centifoliaillat a legkellemesebb s egyuttal a legerősebb is; utána nagyra becsülszik a szegfüllat, míg a theaillatnak nagyon is viszonylagos értéke van. — Le-

metszettem egy La France-t, egy Maréchal Niel-t, egy csokor Pâquerette-t s egy Gloire de Dijon-t s ezeket egymás után egy finom idegzetű fiatal urhölgynek nyújtottam át illatuk megbirálása végett. Ugy hiszem, a rózsá illatának megbirálásában ez a legfelsőbb forum. — Az eredmény igen meglepő volt:

1. *La France.* — »Jaj beh kitűnő illat s mily erős; — egész napon át el tudnám szagolni; — ez igazi rózsáillat!« —

2. *Maréchal Niel.* — »Csakugyan, éppen olyan illata van, mint mikor az ember a theás szelenczét felnyitja s belé szagol.« —

3. *Pâquerette.* »Ez is igen kedves gyengéd illat; — ugyan mihez is hasonlít? — ahá! ez szegfüllat!« —

4. *Gloire de Dijon.* — »Ugyan miféle bűzös jószág ez? — hiszen ennek olyan szaga van, mint a fenyőfából kifolyó gyantának! — Iskolás koromban a padból kifolyó gyantát pajkosságból ujjammal a nyelvemre hoztam, mire oly undor fogott el, hogy három napig nem birtam étvágygyal enni; — igen jól emlékszem arra a gonosz szagra, mert ennek a Gloire de Dijon-nak éppen olyan szaga van.« —

Nos kedves olvasó, ilyen a pártatlan ítélet a legbölcsebb bíró egyéni belátása szerint s ha nem hiszed, hogy igazságos, hát próbáld meg magad is. Én megpróbáltam s azt találtam, hogy az én tisztelt hölgybirámnak tökéletesen igaza van.

G. Maso.

B I R Á L A T O K.

Bichonia.

Bengal.

Szép fénylő, gyengén bársonyos, sötét karminpíros, néha a szirmok hátsó lapjának közepén széles fehér csikkal; a tavaszi virágzat valamivel világosabb. Kicsiny, igen lazán telt, lapos, meglehetősen szabályosan alkotott és jó tartású, gyenge theaillattal. Gyengéd szirmai hamar összegöngyölnének, de elvirításkor nem veszik fel azt a kellemetlen lillaszint, mint a legtöbb piros rózsá.

Porodák igen gyér számuak, de jól fejlődöttek; bibék szintén gyérebben fordulnak elő; hosszú, egy kötegben előnyuló száraik karminpírosak, gyengén bolyhosak, kicsiny patkóalakú tálcákkal, melyek magasságban a himeket túlhaladják. Kehelyszirmok aránylag nagyok, keskenyek, kissé megnyúlt tompább csúcsban végződnek, rendesen fogazat híjával, csak néha találkozik egy-kettőnél az alaphoz közel egy-két fognyujtvány; külső lapjuk a napoldalon karminnal barnított, néha

csíkos, fénytelen, igen apró finom hajazattal borított, kivételesen itt-ott néhány mirigyes szőrrel ellátva; belső lapjuk gyapjasan fehér. Maghon aránylag jól fejlődött, szabályos kehelyalaku, homályosan hamvas, néhány gyenge hosszanti barázdával, a napoldalon barnított, különben csupasz. Virágszár rendkívül megnyúlt, szabályosan hengeres, fénytelen, a napoldalon erősen barnított s egész hosszában elszórtan álló, de többnyire jól fejlődött, s derékszög alatt kiálló mirigyes szőrökkel borított. Levélnyel rövid, aránylag igen erős, alul 5—7 hatalmasan kifejlődött, a csúcslevél erezetére átterjedő s itt kisebbedő, kampósan hátragörbült tüskékkel s ezek közt igen ritkán álló, de jól kifejlődött mirigyes sertékkal fegyverzett; fölül egész hosszában szélesen csorgaszerűen barázdált, melynek oldalait gyéren álló apró pillás szőrmirigyek borítják, melyek azonban néha hiányoznak. Melléklevelek rövidek, erősek, az alap felé kissé kiszélesednek, rövidebb, háromszegletes csúcsban végződnek s egész szélük mentén rendszeren sorakozott kisebb-nagyobb mirigyes szőrökkel, az alap felé néha rojtokkal szegélyezve. A lombzat ritka, de igen szilárd apró levelekből áll, melyek ötösével vagy hármasával ülnek egy nyélen; előbbi esetben az első pár levél igen kicsiny, a második pár sokkal nagyobb, a csúcslevél a legnagyobb; — a szép telt-zöld levelek csak kevés fényvel bírnak, széleiken mélyen és szabályosan fűrészelték, gyakran a fogak külső szélének közepén egy mirigyes sertével; — szegélyeik rendszeren karminnal színezettek. Növése gyenge, alacsony és rendkívül sűrűn, bogasan elágazó; sima gyengéd vesszői vékony, hosszú, de hamar elhulló tüskékkel fegyverezettek. Virágzata egyesén álló, igen dús és szakadatlanul megújuló. Gyenge növése miatt nemesítésre nem alkalmas, de könnyen dugványozható s mint ilyen bokor, alacsony szegélyekhez, vagy az edénytenyésztésre mint szoboróza kitűnően alkalmas; hajtatni is lehet, de virágzata az üveg alatt sokkal halványabb lesz. Nyesése a szabadban igen rövidre vételessék, télire pedig szárazon es igen vastagon takartassék, mert nagyon érzékeny.

Hihetőleg az első bengálkorcsokhoz tartozik, mert eredete homályban maradt s alig találjuk itt-ott kisebb kertészetekben; a nagyobb üzetek már egészen elhanyagolták, pedig háladatos viritása miatt nagyobb figyelmet érdemelne. (A leírás edény példányokról vétetett.)

Coquette des Blanches.

Nois-hybr. — *Lacharme, 1871.*

Tisztafehér, a közép mélyében gyengén olajzölddel árnyékolt, középnagy, jól telt, szabályos centifolia-alaku, jó tartású, finom rózsailattal. Porodák alig vannak jelen s ezek is fejletlenek, néha teljesen hiányoznak. A halvány, igen vékony bolyhos bibeszárak számosak s egy vékony kötegben magasra felnyulnak, tálcáik aránylag nagyok, patkóalakuak, felületükön czafrangosak. A kehelyszirmok tökéletes fejlettséget mutatnak; kettőnél a szélek épek, ezek öblösek s a többinél jóval nagyobbak, csucaik rövid, kissé kiszélesedett s szabályosan rojtos nyujtványban végződnek; kettőnél kétoldalt több kisebb-nagyobb, széleiken rojtos és szőrmirigyes fogazat látható, míg a csúcsok kiszélesednek s szintén fogazottak vagy rojtosak; az ötödik csak féldoldalin fogazott, csúcsa azonban a két előbbihez hasonló; külső lapjuk világos zöld, mely szín az egész bokrot jellemzi, homályos, igen rövid félfekvő, fényes sertécskékkel s apró, gyéren álló, néha sorokat képező szőrmirigyekkel borított; belső lapjuk fehérén gyapjas. Maghon aránylag kicsiny, kehelyalaku, fölül csak nyomával a befűződésnek, igen finom rövid apró szőröcskékkel, alul néhány apró szőrmirigygyel borított, hamvas világos zöld. Virágnyel félhosszu, elég erős, fényes, apró szőrmirigyekkel kissé sűrűn borított. Levélnyel vastok, hatalmasan fejlődött, alul csak 3—4 igen apró és vékony, alig észrevehető halvány tövisekkel és több apró szőrmirigygyel borítva; fölül szélesen, de feltűnően sekélyen barázdás, melynek oldalain rendetlenül helyeződött apró szőrmirigyek sűrűn foglalnak helyet. A murvák e rózsánál jól ki vannak fejlődve, nem hullanak le, a virágkocsány alapján ülve átellenesen párosak, csucaik rendszeren kétszer hasítottak, mi által háromágúvá vál-

nak, széleiken rövid vastag mirigyszőrökkel sűrűn benöve. Melléklevelek hártásak, a közepén kissé kiszélesednek, derékszögben kiálló hosszú keskeny csúcsban végződnek, széleiken váltakozva hosszan és röviden, szabályosan pillaszőrösek. Lombozat sűrű, szép világos zöld, fiatal korban barnásan tarkázza, rendszeren hét, gyakran öt levéllel egy nyélen; ezek erősek, terjedelmesek, széleiken rendetlenül kétszer fűrészelve. Növése erős, rövid, elágazó, szép koronaképzésre alkalmas; csakhamar érdesülő vesszői sűrűn álló egyenlőtlen, rövidebb termetű, visszafelé hajló halvány tüskékkel fegyverezve. A dús virágzat ernyős, 3–5 egy hajtás végén, gyakran és szabatosan ismétlődik s különösen nyáron igen szép.

Nemesíthető félmagasan és magasan, bokornak azonban nagyon öldalt elágazó hajtásai miatt nem alkalmas. Igen jó hajtató faj, dugványokról azonban nehezebben tenyészthető. Nyesése jó rövidre vehető, télire pedig csak igen gyenge takarót igényel, sőt nyitottan is áttelel. — Eredete éppen úgy, mint Lacharme hasonló természetűjei, ismeretlen, de leírt tulajdonságai igen sok centifolia-vérre vallanak. Mint elsőrendű kerti rózsza, a vezéralakok közé tartozik s némely esztendőben vetekedik a Merveille de Lyon-al.

Mad. Scipion Cochet.

Thea. — Bernair, 1887.

Halvány rózsaszínű, fehéren és gyengén sárgásan árnyékolva, a mélyben kanárisárga, közepén baraczsárga, világosabb biborszínű elfutódással; külső nagy szirmai a belső lapon finoman ereztettek. A virág színe éppen nem állandó, hol világosabb, hol sötétebb s elnyíláskor lillaszínt ölt, — külső megjelenésében némileg a Homère-hez hasonlít, nagy, telt, inkább csészealaku, teljesen felnyílva boltozott, külső szirmai nagyok, szélesek, a belsők kisebbülők, kissé ziláltak s kemény csomóba göngyölődve; bimbója kemény, a felnyílás lassu s néha tökéletlen, de azért a rózsza általános alakja kifogástalan s tartása is jó, gyengén illatos. Porodák igen gyér számuak, rendkívül fejletlenek s a kemény gomolyba

göngyölödött belső szirmok közé rejtve; bibék számosabbak, hosszabb piros bolyhos szárazon ülnek, szintén fejletlenek. Kehelyszirmok keskenyek, jól megnyúltak, vékony hosszú csúcsban végződnek; háromnál néha fogazatokat találunk, ezek azonban nem állandók; ez utóbbi szirmok keskenyebbek, csúcsaik kiszélesednek, rendszeren csak nyomaival a mirigyes szőrözethez; belső lapjukon a kehelyszirmok fehéren gyapjasak. Maghon alacsony széles, csaknem csészealaku, fejletlen, napoldalán barnított, gyengén deres, csupasz. Virágnyel félhosszu, erős, fényes, kissé meghajlott, karminbarna, gyenge hosszanti redőkkel s gyéren álló rövid szőrmirigyekkel borítva. Levéllyel karcsu, 3–5 erősen fejlődött, kampósan hátragörbült tüskével fegyverezve, különben csaknem teljesen csupasz, felül igen keskenyen barázdált s ennek oldalain csak igen gyér számu apró szőrmirigyecskék ülnek. Melléklevelek keskenyek, hártásak, hosszú, csaknem egyenközű s végén hirtelen keskenyülő csúcsban végződnek, széleiken mirigyszőrösek, az alap felé rojtosak. Lombozat sűrű, fényes, telt zöld 5–7, a csúcson három levélből áll, melyek alul halványak, fiatalon némi pirosas árnyalattal, széleiken apró fogakkal fűrészelve. Növése erős, öldalt sűrűn elágazó, sima vesszői a napoldalon barnítottak, ritkán álló, aránylag hosszú és keskeny pirosbarna tüskékkel fegyverezve. Virágzata dús, többnyire egyesén álló, gyakran megújuló. Nyesése hosszúra vétésék, télire pedig száraz meleg takarást igényel. Oldalagos elágazódása miatt magasan nemesíttessék.

Az elmúlt nyáron e faj nagy hajlandóságot mutatott a lisztharmat iránt s miután felnyílásában gyakran csökönyös, az elsőrendű thearózsák közé soha sem fog felvergődni. Hajtató képességét még nem ismerjük, de hihetőleg be fog válni s szép bimbókat fog szolgáltatni. — Színes ábráját a Journ. des Roses 1886-ik évi szeptemberi száma hozta.

Mad. Montet.

Rem. — Liabaud, 1880.

Tiszta gyengéd rózsaszínű, a szirmok csúcsczegélye ezüstös; nagy, néha igen nagy,

lazán telt, terjedelmes szirmokkal, szép lapos csészealakú, kifogástalan alkotással, merev, délczeg tartással, gyenge rózsáillattal. Porodák számosak, igen jól kifejlődve, de a bibék rövidek és satnyák. Kehelylevelek igen fejlettek s a rövid, hirtelen hegyesülő bimbót jól takarják; kettőnél a szélek két-két hatalmas, csúcsaikon kiszélesedő fognyujtvánnyal bírnak; ugyanezek csúcsaikon is hosszú, kiszélesedett, néha fogazott függelékkel bírnak; egyiknél csak féloldalon van fognyujtvány, míg az utolsó kettő épszelű. A kehelyszirmok e fajnál tehát centifolia jelleggel bírnak; külső lapjuk világos zöld, fénytelen, hosszában ránczolt, itt-ott kurtán fehéren mohos s néha szabályos négyzetben álló rövid szőrmirigyekkel elszórtan borított; belső lapjuk sűrű fehér gyapjazattal bélelt. Maghon fejletlen, felül alig befűződve, alul lassan tölcérszerűen keskenyülő, fénytelen, csupasz. Virágkocsány igen erős és elég hosszú, merev, különösen az egyesen álló második virágzatnál; egész hosszában meglehetősen sűrűn álló karmínpiros sertékkal, és mirigyszőrökkel borítva. Levélnyel erős, alul csupán 3–4 igen gyenge és rövid halvány tüskével s néhány durványos szőrmiriggyel ellátva; fölül keskenyen és sekélyen barázdált, rendetlenül elhelyeződött apró mirigyszőrözettel. Melléklevelek keskenyek, a levélnyel alsó szabad részletét csaknem a feléig követik, széleik épek, rendszeren csak alapjukon s a csaknem derékszög alatt kinyuló rövidebb csúcsaik szélén vannak mirigyszőrökkel pillázva. Lombozata rendkívül sűrű, egyszínű világos zöld; egy levélnyélen rendszeren öt, a hajtások csúcsán három levéllel, melyek közül a csúcslevél megnagyobodott; széleiken mélyen és szabályosan kétszer fűrészelt s itt-ott durványos szőrmirigyecskékkal ellátottak. A bokor növése igen erős, sűrűn felmeredő, de nem hosszú s gyönyörű koronaképződésre hajlandó. A világos zöld hajtások érdesek, csúcsaikon mirigyszőrökkel borítottak, míg alább a fegyverzet igen sűrű durva, hosszú alapon fekvő rövidebb, hirtelen hegyesülő, kampósan hátra hajlott, halvány, egyenlőtlen tüskéből áll. Virágzat különösen tavasszal rendkívül dús s ilyenkor

a hajtások végén hármásával ül, míg a következő virágok rendszeren egyesével állnak s jó időjárás mellett többször megújulnak. Az elegáns színű virágzat, a világos zöld lombozattal, egyike a legimpozánsabb kerti jelenségeknek s a B. de Rothschild-et messze túlszárnyalja.

Felmeredő virágzata miatt félmagasan nemesíttessék, nyeseje félrövid legyen, télire pedig nem kell letakarni, mert centifolia-keményiségű s a takarást nem szereti. Kerti vezéralak.

Csaknem érthetetlen, hogy e rózsza a szakemberek által ugyyszólván elhanyagolattatik. A különféle jelesebb rózsáirjegyzékek csak néhány szóval emlékeznek meg róla, míg a nálánál jóval kevesebb értékű B. de Rothschild éjig magasztaltatik.

Az elmúlt évben Liabaud egy új rózsát Mad. Richaux név alatt hozott a forgalomba, melynek leírásánál azt olvassuk, hogy a Mad. Montet-től származik. Mivel a Mad. Montet bibéi fejletlenek, fel kell tennünk, hogy a Mad. Richaux e rózsának nem magoncza, hanem sportja s így szép jövőre számíthat.

Pierre Notting.

Rem. — Portemer, 1863.

Fénylő sötétpiros, a belső szirmok különösen csúcsaik felé violásan elfutódva, mely színeződés azonban teljes pompájában csak kedvező hűvös nedves bimbózási időjárás mellett fejlődik ki, míg forró száraz időjárás alkalmával világos vörös színben nyílik. Nagy, igen telt, szép szabályos gömbalaku, tökéletes alkotású, jó tartással és igen zamatos rózsáillattal. Porodák és bibék számosak, igen tökéletes fejlettségűek, miért is e faj a jó gyümölcsstermők közé sorozható. A világos zöld kehelylevelek külső lapja érdes, homályos, a csúcs felé rendetlenül ránczolt, közepén rövid kiemelkedő orommal; háromnál a szélek gyéren álló, sokszor tökéletlenül fejlődött kétoldali vagy féloldali fogazatot találunk, míg kettőnél a szélek épek; durványos szőrmirigyek csak a csúcsok küllapján s szélein láthatók; belül mind az öt fehér gyapjazattal bélelt. Maghon aránylag

kicsiny, felül alig befűződött, világos zöld s csak alsó harmadán van néhány fejletlen, néha sorban álló szőrmirigy. Virágkocsány rövid, merev, fénylő világos zöld, gyéren álló satnya szőrmirigyekkel borított. Levélnyel hatalmas, alul 2—3, igen rövid vékony halvány tüskével, itt-ott elsatnyult szőrmirigyekkel borított; felül igen keskenyen, az alap felé sekélyen barázdált, oldalt szintén csak gyéren álló satnya mirigyos szőrözettel. Melléklevelek keskenyek, a nyél alsó szabad részletét alig követik egy harmadáig; csúcsaik hosszán és keskenyen nyulnak ki, széleiken igen rövid, de sűrű pillázott szőrmirigyekkel szegélyezvők. A nem túlsűrű lombzat hatalmasan fejlődött, szép telt zöld, állandó, egy nyélen öt jól kiterülő, alul-fölül sima, széleiken mélyen, néhol kétszer fűrészelt levéllel. A bokor növése hatalmas, sudaras, többnyire oldalt haladó; az érdes zöld hajtások ritkábban álló, jól fejlett, kissé hátrahajlott halvány durva tüskékkel fegyverkezve. Virágzat nem igen dús, egy hajtás végén kettesével, vagy ötösével bugában ül s különösen ősszel jól megújuló. Bokoralakban vagy félmagasan nemesítették, nyezni nem igen szabad. Edényben tenyésztve jó hajtató fajt szolgáltat. — Állítólag a Général Jacqueminot származéka, sokan pedig fajazonosnak tartják Margottin: *Maréchal Forey*-jével. Mint kitűnő kerti alak, az elsőrendű fajokhoz sorolható.

François Michellon.

Rem. — Levé, 1871.

Rózsaszínű, hátsó lapján világosabb ezüstös árnyékolattal, nagy, gömbalaku, kiemelkedő, későbbben boltozott középpel, egészen szabályos alkotással, délczeg, egyenes tartással, gyenge de kellemes illattal. Porodák számosak és jól fejlettek; a bibék hosszú bolyhos szárazon az alapon egy szoros kötegben állnak, míg feljebb e köteg rendetlenül összecsavarodik; jól fejlettek, számosak s tálcáik rögzösen czafrangosak. Kehelyszirmok rendes fejlettséggel bírnak: kettő kétoldalt szépen hosszán fogazott, egyik csak féloldalán fogas, míg kettő épszelű; rendszeren hegyes vékony csúcsban végződ-

nek, külső lapjuk számos apró fehér hám-alatti mirigyektől érdes, ezen felül ritkán álló hosszúságú fehér bolyhos szőrözettel s számos, különösen a fogazottak szélein sűrűn összetömörülő piros vastag szőrmirigyekkel borított; belül durvább fehér gyapjazattal vannak szőnyegelve. Maghon aránylag jól fejlett, rendes kehelyalaku, felül gyengén befűződve, egészen sima, világoszöld, csak alsó részén van több durvább mirigyszőrrel fedve. Virágkocsány igen rövid, erős és merev, durva szőrmirigyekkel elég sűrűn borított. Murvácskák néha négyesével a kocsány tövében; aprók, gerelyalakuak, későbbben lehullók, széleik sűrű pillás mirigyszőrökkel borítva. Levélnyel jól megnyúlt, karcsú, alul csak igen kevés fejletlen halvány tüskével s néhány szőrmirigygyel borított; fölül rendkívül sekélyen barázdás melynek szélein s a nyél egész oldalán számos apró piros szőrmirigy foglal helyet. Melléklevelek keskenyek, csaknem vonalszerűek, hátrvasak, egészen kifelé álló keskeny hegyes csúcsban végződnek, széleiken pillásan mirigyszőrösek. Lombzata nem sűrű, egy levélnyélen rendszeren öt levél ül s ezek közül az első pár kicsiny; levelei általában keskenyek, kemények, de nem állandók, homályos telt-zöldek s széleiken mélyen, néhol tökéletesen kétszer fűrészeltek, a fogak szélein szőrmirigysek. Növése erős, felmeredő sudaras, de nem hosszú, homályos világoszöld hajtásai sajátságos fehér, eléggé tapadó hamvazattal borítvák s karcsú hátrgörbült igen hosszú és széles talpú kemény hegyes halványpiros tüskékkel gyéren állóan fegyverezvők. A szőrmirigyos jelleg e fajnál erősen kiválik; a kehelyszirmok, virágkocsány, a levélnyel oldalai, a melléklevelek, sőt itt-ott a hajtások is, számos szőrmirigygyel borítottak. Virágzata elég dús, rendszeren egyesén álló, szépen kiemelkedő egyenes tartású virágokkal, melyek a meleg évszak folyamában több-zör is megjelennek. Legszebbek félmagas nemesítvényei s bokortói, mely utóbbiak csoportosításoknál igen jól alkalmazhatók. Nyese félrövidre vétesék, télire pedig csak könnyű takarót igényel, bár védettebb helyen nyitottan is át-

teel. — Levélharmat iránt e rózsza nem fogékony, de levelei hamar rozsdát fognak. elsárgulnak s lehullanak, míg hajtásai soha nem kapnak rozsdát s a jövő tavaszon rendes erővel hajtanak ki. Mint kerti rózsza,

minden esetre a jobb fajokhoz tartozik a bár meglehetősen elhanyagoltatik, a művelésre melegen ajánlható. — Eredetére nézve az adatok feledésbe mentek.

K Ü L Ö N F É L É K.

Riadalom. — Az idei tél nem jól kezdődik. Már október 17-én kaptunk egy kis havas krízist, mely után azonban igen szép meleg őszi napok következtek, míg november elejével havazás mellett egyre fokozódó hideg téli időjárás köszöntött be. Pécsen 6° R. hideget is észleltek, Aradon meg pláne 10 fokot s így nem csoda, hogy a legtöbb rózsatulajdonos sietett rózsáit letakarni. Az újonnan ültetett s nyitva maradt thearózsák közül több elfagyott, míg öregebb törzsekben kár nem esett, még az érzékenyebb fajoknál sem. A remontánsok a hideget észre sem vették, csak leveleik száradtak el. F. hó 17-én az idő tetemesen enyhült s egyhamar hihetőleg nem fog valami állandó zordon jelleget ölteni.

Házilagos kiállítások. — Az üzlet emberei rendszeren csinosan berendezett kirakatokban szokták árucikkeiket a közönségnek bemutatni, míg maguk a termelők, legalább a nagyközönség előtt többnyire ismeretlenek maradnak. Így van ez a kertészeti üzletekkel is. A vevő csak ritkán fordul magához a nehezebben hozzáférhető termelőhöz, hacsak ennek a városban nyitott üzlete nincsen, hanem szükségleteit rendszeren második kézből, a kereskedőtől fedezi. Igaz ugyan, hogy ez által az üzleti forgalom nagyobb lendületet szokott nyerni, de csakis a termelő rovására. A termelő ugyanis nem fordíthatja igénybe vett erejének nagy részét a kínálat fejlesztésére s csak nagyobb kiállítások alkalmával jut azon helyzetbe, hogy terményeit a világnak bemutathassa. Angolországban az elmúlt években néhány termelő csupán saját kerti természetményeiből házi kiállítást rendezett s miután az eredmény kecségtető volt, a kiállításnak ez alakja Német- és

Franciaországban is utánzásra talált. Ez azon küzdelem kifolyása, mely a termelő s a kereskedő közt vivatik, vagyis azon törekvés, mely a termelőt egyuttal kereskedővé, jobban mondva: kiseladóvá volna hivatva tenni, hogy így a közvetítési százalékot maga a termelő zsebelhesse be.

Ott, hol a termelés csak kicsiny vagy közepes, a termelő találhat módot és időt a kereskedő szerepét is átvenni, de a hol a termelés nagyobb szabásu, ott e két tényező egyesítése nem jár haszonnal. — A *Journal des Roses* ez évi 11-ik száma egy ily nagyobb szabásu kiállítást közöl, melyben a *Forgeot et Co.* párizsi czég saját raktáraiban 5 napos kertészeti és gazdasági kiállítást rendezett. Eltekintve azon roppant költségektől, melyekkel egy ily házi kiállítás jár, talán előnyös lehet az kitüntetési okmányok vagy érdemrendek elnyerésére, de üzleti szempontból haszna alig lehet. A jó bor czégér nélkül is elkel, nálunk pedig még kisebb kertészek is a kofának adják el terményük egy részét. Az arany-középutat hazánkban eddig csak *Ocker* budapesti rózsakertész tartotta be, mert a nagy közönséget évenként júniusban ujságban szokta meghívni több ezer nyiló rózsatoínek megtekintésére.

Quartus.

Amerikából. — A Bécsben megjelenő *Illustrirte Flora* f. évi márcziusi száma, Amerikából két új botanikus rózsafaj megjelenéséről tesz említést; az egyik: *R. blanda*, 60—70 cm. magas télálló bokron, egyszerű fehér virággal, a másik: *R. mutkana*, egy méter magas, szintén teljesen télálló s egész nyáron át egyszerű piros rózsákat termel. Közlebbi adatok e két rózsáról még teljesen hiányoznak, sőt Angol-

ország kivételével maguk a rózsák sem származtak még át az európai kontinensre. Rózsatenyésztőink figyelmét különösen fel kell hívunk e két faj beszerzésére, mert itt hihetőleg oly botanikus alakokkal fogunk találkozni, melyekről műleges keresztezések által esetleg egészen új válfajcsoportokat lehetne termelni.

Rózsacsokrok szállítása távoli vidékekre.

— Egyes készre kötött rózsacsokrok szállítása nagy nehézségekkel jár, különösen ha a szállítás száraz meleg időben több időt vesz igénybe; a csokrok nedvesség hiányában rendszeren elhervadva érkeznek rendeltési helyökre. A következő egyszerű eljárás mellett az elhervadás teljesen meggátolható. Készítettünk egy 5–7 cm. vastag, 20 cm. hosszú fahengert s erre 10–12 cm. széles közönséges írópapírt úgy tekerünk, hogy a tekerés vége a hengert 3–4 cm.-nyire túlhaladja. A papírhenger e kiálló részét részletekben behajtjuk s spanyolviasszal összeragasztjuk, mire a kész papírtokot a hengerről lehúzzuk. Nyerünk így egy oly papíredényt, mely a közönséges bádognémértékhez hasonlít. Ezen fenekes papírhengerbe most úgy tartjuk bele a csokor nyelét, hogy annak vége a henger mélységének két harmadáig sülyedjen s éppen a közepén álljon, mire a fennmaradt hézagot sós vízzel frissen készített hig gipszpéppel töltjük ki, mi csakhamar megszilárdulván, a csokor nyelét alul és oldalt szorosan körülveszi. Az ily csokroknál minden egyes rózsza szárának a nyél végéig kell terjedni, hol a begipszelés előtt éles késsel valamennyi még egyszer lemetszetik, hogy valamennyi rózsza szárának vége egy vonalban s friss metszéssel kerüljön a gipszpépbe. A papírtokot az immár szilárd gipszhengeren rajtahagyhatjuk vagy levehetjük, de a becsomagolás előtt tanácsos azt még egyszer sós vízbe mártani, mire a jól elcsomagolt csokrot postára lehet adni. Átvételkor a gipszhengert valamely kemény tárgyra kell tenni s egy kalapácsal vagy fadarabbal összetörni, mire a csokor ismét sós vízbe jöhet. — Igen egyszerű, olcsó és biztos eljárás.

10000 W. F. Bennet. — Pozsonyban Brückner rózsakertész egy összefüggő területen tíz ezer darab, szorosan egymás mellé ültetett, gyökérbe nemesített W. F. Bennet rózsától ápol, melyek virágjai legnagyobb részben piaci metélésre használatnak s hihetőleg jól is fizetnek. Az annak idejében elhangzott jeremiádak tehát nem voltak alkalmasak e rózsafaj értékét csökkenteni. Vissza fogunk még térni lapunkban tán többször is e becses válfajra, annyit azonban már most is mondhatunk, hogy az 5000 dollárt megérte.

A Duchesse Antonine d'Ursel csikos sportja. — Lachiche belforti rózsakedvelő, a Journ. des Roses októberi számában egy csikos Duchesse Antonine d'Ursel (Rem.) rózsáról tesz említést, melynek ágáról a szemeket nagy gonddal elnemesítette s azt hiszi, hogy állandó sportot fog nyerni. Ugyanezen szaklap novemberi számában Abel Myard egy egész sereg erezett, csikos és tarka sportot sorol fel s azokat erős bírálat alá veszi, végre oda jut, hogy a legszebb csikos rózsákat az egyszer nyíló télálló R. provincialis gallica alakjai adják.

Kitünő rózsailatos szájviz minden gyógyszerárban megrendelhető a következő vény szerint:

Rp. Kali chlorici gramm. 2·00.

Aq. rosarum

» destillatae aa grmm. 100·00

Eosini in spir. vini sol. gutt. 4.

M. solve D. S. Szájviz.

Szép rózsapiros színű, kellemesen illatos, csaknem teljesen iztelen s mellette igen egészséges szájviz.

Az egerék ellen. — Egy pohárba főtt, még meleg burgonyába dugjunk fejfel 20–30 szál közönséges foszforos gyufát s szedjük azokat forgó mozgások mellett ki a burgonya kihülése után. Ezután a burgonyát lehámozzuk s liszttel vagy cukorral behintve az egeres helyekre tehetjük. Az így megmérgezett burgonyára az egerék nagy mohósággal rohannak s csakhamar elpusztulnak. Vigyáznunk kell azonhan, hogy házi állataink a mérges burgonyához ne juthassanak.

UJ RÓZSAFAJOK.

Lady Castlereagh.

Thea. — A. Dickson & Sons.

Igen nagy, telt, szépen alkotott, könnyen nyíló, kerek sima szirmokkal; igen gyengéd sárga színű, szirmainak csúcsszegélyén könnyed rózsaszínű fuvallattal. Növése rövid, felmeredő, erősen elágazó. Lombozata szép és erőteljes.

Fürst Bismarck.

Thea. — Drögemüller.

Mint a Gloire de Dijon, melynek sportja, csakhogy dúsabb virágzatu s tiszta sárga, sokkal szindúsabb mint a Belle Lyonnaise. Különösen beválik üzleti hajtására.

Fürstin Bismarck.

Thea. — Drögemüller.

Nagy, igen telt, zsindelezett, szép tartással. Szine változékony, de mindig szép chinai rózsaszínű vagy cseresnyepiros. Növése igen erős, fája és fegyverzete mint a Gloire de Dijonnál. Kitünően remontál, lombozata fénylő zöld, szilárd. — Gloire de Dijon × Comtesse d' Oxford.

Kaiser Wilhelm.

Thea. — Drögemüller.

Nagy, igen telt, könnyen nyíló, szép alakú és jó tartással. Szine kívül fehéres sárga, belül sötétsárga fénylő, karmin-rózsaszínű zománczsal átfutódva. Bokor erős, még valamivel izmosabb mint az anyjáié, szép fénylő lombozattal, pirosas fegyverzettel. Szüleinek jó tulajdonságait egyesülve bírja s különösen daczol a tél zordonságával. Mad. Bérard × Perle des Jardins.

Capitaine Lefort.

Thea. — F. Brassac.

A bokor növése igen erős, ágai sudarasak, vastag bimbói megnyultak. Virága igen nagy, szép biboros rózsaszínű, szirmainak hátsó lapja chinai rózsaszínű. Virágainak átmérője néha 12—14 cm. — Socrate × Catherine Mermet. — Jeles válfaj.

Weisse Seerose.

Thea hybr. — Drögemüller.

Virágai egyenes felálló tartásuak, igen nagy hosszú izmos szirmokkal lazán teltek. Bimbója megnyúlt kúpalkú. Szine igen fénylő atlaszfehér, mint a vizirózsaé, (Nymphaea alba), melyhez fel-

pattanó bimbói hasonlítanak. Mlle. Eugenie Verdier × Gloire de Dijon.

Souvenir de ma mère.

Bourb. hybr. — Geschwind.

Erős növésű dús lombozattal, igen tüskés. Virágai egyesén állók, nagyok, gömbidomúak és mintaszerűek; kifogástalan tartású dús virágzatu. Szine rendkívül sötét, jó helyen csaknem zölden ragyogó violaszín, alapjában égő karminpiros. Száraz helyen a virág szép karminpiros lesz. Hóni termesztmény Korponáról, de eredetét tényezője nem közli.

Lady Alice.

Ind. hybr. — G. Paul & Son.

A Lady Mary Fitzwilliam kétalakulata. Tejfelvétel, közepén gyenge sárgás árnyékolattal. Növése és tartása mint a L. M. Fitzwilliam-é.

Herzblättchen.

Polyantha. — Geschwind.

Alacsony remontáló Polyantha-válfaj. A bokor növése, fája és fegyverzete mint a Mignonette-é, melyről e faj származik. Kicsiny, csészealakú, jól telt, élénk rózsaszínű. Igen szép félmagas nemesítés mellett. Szintén hóni termesztmény Korponáról.

Clotilde Soupert.

Pol. — Soupert et Notting.

Növése erős, egyenes, 40—45 cm. magas, szép lombozata világos zöld, lisztharmattól mentes. Virága nagy, igen telt, pompásan zsindelezett; külső szirmai gyöngyfehérek, a közepén fénylő rózsapirosak, párizsi vörössel gyengén árnyékolva. Ez új válfaj néha egy és ugyanazon tón fehéres és rózsaszínű virágokat hoz. Dus virágzatu, kellemesen illatozó faj, de miután a Mignonette × Mad. Damazin keresztezéséből ered, korántsem tiszta polyantha faj. E róza csak a jövő nyáron kerül a piacra.

Herodiade.

Nois. — F. Brassac.

Növése erős, fája durva és zömök, igen szép sötét barnapiros, ágai sűrű sötétzöld fénylő lombozattal ellátva; virágai nagyok, vagy közép nagyok, szép özsziűek, közepén sötétebbek, néha rózsaszínnel és karminpirossal lángolva, hosszas bimbói a felnyílás előtt karmin-rózsaszíniűek. Igen

dús virágzatu faj, a Duarte de Oliveira származéka.

Caroline d'Arden.

Rem. — A. Dickson & Sons.

Igen nagy, telt, tökéletes alkotásu, nagyon illatos, tiszta sötét rózsaszínü. Szirmai szilárdak, nagyok, simák, jól lekerekítve. Növése erős, lombzata nagy és állandó. A. K. Williams × Marie Baumann.

Duchesse of Leeds.

Rem. — R. Mack.

Növése és tartása mint a La France-é, melynek állítólag magonceza. Virágjainak alakja és alkotása szintén megegyezik az anyafajjal, de színe sötét rózsaszínü, külső felén világosabb. Jó hajtató faj. — Említett tulajdonságai folytán inkább az indica hybrida csoportba osztható.

Queen of Autumn.

Rem. — G. Paul & Son.

Középnagy, telt, kitünő alkotásu, sötét karmínpiros, lakk-pirossal árnyékolva, dusan virágzik, különösen ősszel.

Mlle. Marguerite Boudet.

Rem. — Guillot & fils.

Igen jól remontáló válfaj. Növése mérsékelt, virága nagy telt, igen szépen alkotott, hosszú bimbókkal merev kocsányon. Színe gyengéd rózsaszínü, lillával és ezüstösen fehérrel árnyékolva, illatos. Victor Verdier × Mad. Lacharme.

Oscar II. roi de Suède.

Rem. — Soupert & Notting.

Erős növésü, virágai nagyok, teltek, tökéletes alkotásuak, cínóber-karmin színűek, igen illatosak. Bimbói szépen alkotvák, megnyúltak. Dupuy Jamin × Mad. Victor Verdier. — Nagyon furcsának tűnik fel, hogy e rózsát oly rövid leirással vezetik be a nagy világba, holott a Rosen-Zeitung színes ábráját is hozza és elkeresztelésének körülményeit tüzetesen leírja. Ugy látszik, benne semmi nevezetes újdonságot nem nyertünk, hiszen piros remontáns rózsá már is annyi van, mint a szemét. — Legjelesebb tulajdonsága abban rejlik, hogy a svéd király nevét viseli, ki a rózsák iránt nagy előszeretettel viseltetik; — szintén visszatetsző, hogy e névre nem talált Siebert igazgató*) érdemesebb rózsát.

IRODALMI SZEMLE.

Rose Provins remontant: Président Dutailly. — (Journ. des Roses, 88, 11-ik sz.) F. Dubreuil mint tenyésztő, leírja egy új magoncezának tulajdonságait, melyet állítólag egy R. prov. gallica entermekenyített magváról nyert. (A faj nincsen megnevezve.) Irodalmilag e cikk annyiból nevezetes, hogy Dubreuil ezen remontáló újdonsága által egy új csoportnak inaugurálását véli, mert a R. prov. gallica válfajai ekkorig egyszernyilóknak ismertettek. Mint botanikushoz: Vivian Morelhez fordult, tőle e csoportra nézve felvilágosítást kérve s a leírásnál közli Morel válaszát, mely a R. gallica, damascena és centifolia botanikai alfajait fejteti s rámutat azon zavarokra, melyekben a rendszer sinylik, végre „Peut-être constituerait-elle un nouveau groupe“ döntvényével kimondja, hogy a R. prov. gallica ily remontáló származékai csakugyan képezhetnek új csoportot. — Részünkről Morelnek igazat egyáltalán nem adhatunk. Nietner művének 71-ik oldalán határozottan ott áll: „Die hierher gehörigen Rosen entstammen, wenn auch zumeist wohl der R. damascena, so doch zum sehr grossen Teil auch

der R. gallica und centifolia“ ... Az a körülmény, hogy Dubreuil újdonsága a R. prov. gallica valamelyik válfajának magvából nyeretett, egyáltalán nem jogosít fel egy új csoport felállítására. Dubreuil tehát egy egészen harmadrendű remontáns rózsát tenyésztett, mit a mellékelt gyarló színes ábra is kellőképpen igazol.

Un bon exemple à suivre. (Követésre méltó jó példa. — Journ. des Roses, 88, 9. szám.) Felemlítettik a francia politikai lapok azon közlése, hogy az orosz czár ama udvari ebédjénél, mit a német császár tiszteletére rendezett, az asztalterítő élő rózsákkal volt szőnyegezve, apró kék virágok foglalatával. E célra több mint öt ezer legtrikább fajú rózsá lett felhasználva. A Journal des Roses azt hiszi, hogy a francia rózsakertészek bizonyosan nem haragudnának meg, ha náluk is hasonló rózsafogyasztás jönne divatba. (De még a magyarok sem.)

*) Frankfurtban.

Über Sporthildungen. — (Illustrierte Metz'sche Rosen-Zeitung, 88, Nr. 1.) Igen érdekes jegyzék a sportképződések körében felmerülhető lassu visszaélésekről. Egy konkrét eset felsorolása mellett a jegyzék lényege a következő: valaki egy rózsatőjén sportágat vesz észre, azt azonnal a legondosabban elmesíti s a jövevények állandósultnak bizonyulnak; azonban az a valaki nem tudja, hogy a tő, melyről a sportot nyerte, szintén csak sport s ujdonságát, miután az anyafajt nem ismerte, világgá bocsátja. Már most a legelső szemfüles rózsaismerő rásüti, hogy az ő ujdonsága semmi egyéb, mint az anya-sportfajnak visszaesése eredeti alakjába s így kész a felsülés, mi nem történt volna, ha az illető az eredeti anyafajt ismeri vala. E szellemes jegyzék figyelmezteti a sporttulajdonosokat válfajaik eredetének tanulmányozására.

Illustrierte Metz'sche Rosen-Zeitung. — Ez évfolyamunk 2-ik számában említettük már, hogy a *Deutsche Rosen-Zeitung* a kiadó és szerkesztő közötti meg hasonlóság folytán

megszűnt létezni. Nevezett német szaklap szerkesztője: Ernst Metz, október 1-től fogva most saját kiadásában ujtja fel e lapot. Megjelenik kéthónaponként, 3 márka előfizetési ár mellett.

Das Buch der Erdbeeren. — Irta Franz Goeschke, kiadja Paul Parey Berlinben. A szamóca termelésének kimerítő kézikönyve. Ára 6 márka (3 ft 60 kr.)

Die Neuheiten des letzten Jahrzents. — Vilmorin's illusztriertes Blumengärtnererei nagy virágkertészeti művének kiegészítő kötete 17 folyó füzetben. Az utóbbi tíz év virág-ujdonságainak felsorolása s tüzetes leírása szép műmellékletekkel. Kiadja Paul Parey Berlinben. Egy-egy füzet ára 62 kr.

Die Kunst des Bouquet- und Kranzbindens. — Irta Dr. Ed. Brinckmeier. — Harmadik, ábrákkal ellátott kiadás. Kiadja Hugo Voigt Lipcsében. Ára 1 ft 24 kr.

SZIVES TUDOMÁSUL.

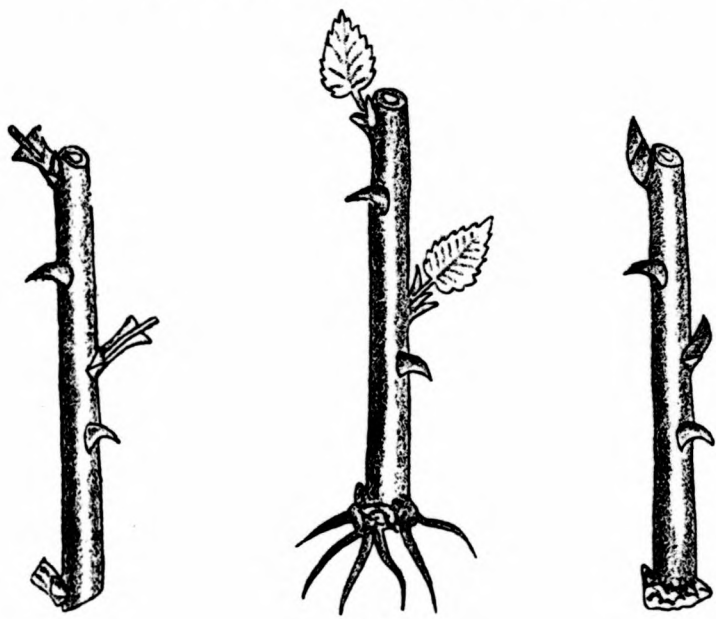
Nagys. B. K. urnak Budapest. — Előfizetése a mult számmal lejárt. Azon csapásokért fogadja őszinte részvételünket.

S. V. urnak Arad. — Azon ujdonságok jegyzékét, melyekről a jövő tavasszal szemőgalyakat adhatunk, most még lehetetlenség közölnünk, lévén hozzá t él ur ő nagyméltóságának is szava. Sziveskedjék május elejével hozzánk fordulni. — A többit magánuton.

Tek. Dr. B. L. urnak A.-Maróth. — A küldeményt annak idejében megkaptuk; fogadja érte köszönetünket. A nemesítés módjára nézve azonban meg kell jegyeznünk, hogy az nem gyökérnemesítés, hanem az alacsony nemesítés jellegével bír. — Sokszor üdvözöljük.

A rózsza szaporítása dugványozás által.

1.

3.

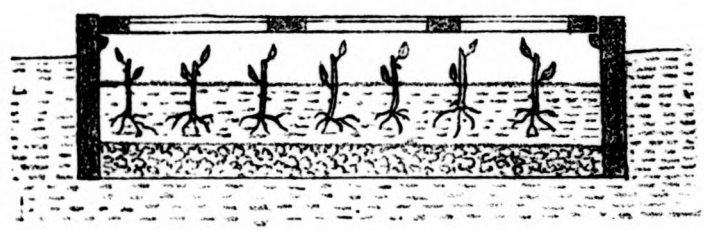
2.

4.

5.

6.

HIRDETÉSEK.

Árjegyzéket kívánatra díjtalanul küldünk.

Rózsakedvelők

1800 régiebb és újabb rózsafajokban bő választékot találnak
legolcsóbban és diszpéldányokban

Gebrüder Kotten

rózsakertészeknél Luxemburgban.

Német vagy francia levelezés.

Német vagy francia levelezés.

Levelek Luxemburgba 10 krért, levelezőlapok 5 krért szállítatnak.

„ROSENFIRMA“

Gebrüder Schultheis in Steinfurth bei Bad-Nauheim (Hessen).

Wir offerieren aus unserem Rosensortiment, welches nahe an 2000 Sorten zählt, nach unserer freien Wahl in besten Sorten und nur guten Pflanzen hochstämmige per Stück zu 75 Pf. Halbstämme zu 55 Pf. Wurzelhalsveredelte zu 35 Pf. bis incl. der 1886-er Neuheiten. Niedrig veredelte: 84 Sorten der 1887-er Neuheiten per Stück zu 0.80 Mark. 88 Sorten der 1888-er Neuheiten per Stück zu 1.10 Mark. Per 100 und 1000 entsprechend billigere Preise unterstehen brieflicher Vereinbarung. Namensverzeichnis gratis und franco. Rosenkatalog illustr. mit farbig. Abbildungen franco gegen Einsendung von 1 M. Illustr. Rosenalbum mit über 150 Farbentafeln bester Edelrosen zur achttägigen Ansicht und Auswahl franco gegen Einsendung von 2 Mark.

Szives tudomásul!

A hirtelen bekövetkezett zordon időjárás miatt szükségessé vált a rózsáknak gyors letakarása. Ennek daczára több jelesebb faj annyit szenvedett a nagy hideg folytán, hogy azokról galyat metszeni lehetetlenség. A tisztelt rózsász-közönségnek tehát szives tudomására hozzuk, hogy ezentúl oltógalyakat nem küldhetünk. A tavaszi szemzógalyak forgalomba hozatala annak idején, mint rendszeren, közölni fog.

Tisztelettel

a szerkesztőség.